

κλεισμένον, δὲν συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ κονιορτοῦ, ὃ ὁποῖος περιέχει βακτηριδία καὶ προκαλεῖ τὴν σήψιν. Οἱ ξηροὶ ἰχθύες καὶ αἱ ὀπῶραι δὲν σήπονται, διότι τὰ βακτηριδία ἄνευ ὕδατος δὲν φέρουν ζύμωσιν, δὲν φέρουν σήψιν. Τὸ κάπνισμα τοῦ κρέατος καὶ τῶν ἰχθύων εἶνε ἀντισηπτικόν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ὁ καπνὸς ἐμπεριέχει ἐνώσεις φανικοῦ ὀξέος, αἱ ὁποῖαι ἐξουδετεροῦν τὰ βακτηριδία.

Ὅτι κατορθοῖ διὰ τῶν μέσων τούτων ἡ οἰκοδόσποινα εἰς τοὺς ἰχθύας, τὸ κρέας, τὰς ὀπῶρας κτλ. τὸ αὐτὸ κάμνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἰατροὶ εἰς τὰς πληγὰς. Κλείομεν αὐτάς πολλάκις διὰ πυκνῶν στρωμάτων βάμβακος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμποδίσωμεν τὰ βακτηριδία νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κρέας τῆς πληγῆς καὶ εἰς τὸ αἷμα καὶ νὰ παραγάγωσιν ἐκεῖ δηλητηριώδεις οὐσίας. Ἡ θέτομεν ἐπ' αὐτῶν διαλύσεις φανικοῦ ὀξέος, ὅπως παρακωλύσωμεν τὴν κακὴν ἐνέργειαν τῶν βακτηριδίων, ὅτε τὸ φανικὸν ὀξύ ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς πληγῆς ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὸ φανικὸν ὀξύ τῆς ἐστίας ἐπὶ τοῦ κρέατος.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ.

ΤΟ ΧΑΛΚΟΥΝ ΑΓΑΛΜΑΤΙΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἐ! τᾶμαθες; Ὁ Ζερικῶ νυμφεύεται. Καὶ χρεωστεῖ τὸν γάμον τοῦ εἰς τὸ μικρὸν χάλκινον ἀγάλμα, τὸ ὁποῖον...

Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλην τὴν ἱστορίαν.

Πρὸ δεκαετίας ὁ Ζερικῶ ἦτο ἐπιθεωρητὴς δευτέρας τάξεως εἰς κάποιαν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν. Εἶχε κάπου 450 φράγκων μισθὸν κατὰ μῆνα. Ἦτο τότε τριάκοντα ἐτῶν περίπου. Ἐν πρώτῃ, ἦτο Φεβρουάριος μῆν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ προγευματίσῃ. Σημείωσε ὅτι τὸ γραφεῖόν του ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐπρογευματίζε. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἐμπρὸς του ἐβάδιζε εἰς ἄνθρωπος, ὃ ὁποῖος ἐφόρει ἀνοικτὸν πανταλόνι καὶ σουρτοῦκο κοντόν.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζερικῶ, καὶ ἐτυλίχθη ζεστότερα εἰς τὸ βαρὺ ἐπανωφόριόν του. Αὐτὸν τὸν κύριον δὲν τὸν πιάνει φαίνεται τὸ κρύο!

Ἄλλὰ σκεπτόμενος ὅτι σπανίως περιπατεῖ κανεὶς, χωρὶς ἐπανωφόριον, μὲ θερμοκρασίαν τεσσάρων βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐν παρόδῳ ἐκύτταξε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ.

Ὅμοι! ὠμίλει εὐγλώττως ὁ κοντὸς ἐκεῖνος ἐπενδύτης ὅταν τὸν παρετήρει τις ἐκ τοῦ πλησίον! Καλοκομμένος, ἀλλὰ κατὰτριπτος ἐπίπτε πλατὺς ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ σώματος τοῦ φέροντος αὐτόν. Ἡ λοιπὴ ἐνδυμασία ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν ἐπενδύτην. Ὁ λαίμοδέτης, ὁ πῖλος, τὰ ὑποδήματα μόνις ἐκρατοῦντο. Τὸ πρόσωπον ὁμοιάζε... πρὸς τὰ ἐνδύματα: συμπαθητικόν, νεκρόν, μὲ ὠραία χαρακτηριστικά, ἀλλ' ἐξητηγμένον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀποκαμωμένους, αἱ ὁποῖαι σοῦ ὠμίλου, σοῦ ἐφῶναζον: πείνα!

— Ὁ κακόμοιρος! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζερικῶ.

Καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἄλλὰ πῶς νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην εἰς ἄνθρωπον ὃ ὁποῖος δὲν ἐζήτει; Ἐδίστασε καὶ παρῆλθε μετ' ἀορίστου τινος ἐλέγχου συνειδήσεως.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, κατόπιν καλοῦ γεύματος καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεται πλέον τὸ συμβάν, ὅταν αἴφνης συννητήθη ἐκ νέου μὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει πρὸ ὀλίγου. Ἦτο τῷ ὄντι ἀξιολύπητος. Ἐσύρετο καὶ ἔρριπτεν εἰς τὰ ὑελώματα τῶν ἐδωδιμοπωλείων βλέμματα πλήρη σπαρακτικῆς ὀδύνης. Διὰ τῆς συνεσπασμένης χειρὸς εἶψαυε τὸν στόμαχόν του.

Ὁ Ζερικῶ ἐσταμάτησεν μὴ εἰξεύρων τι νὰ κάμῃ.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὑπῆρχεν ἐν οἰνοπωλεῖον καὶ ἐν καπνοπωλεῖον, τὰ ὁποῖα συνεῖχοντο. Ἐντὸς τοῦ οἰνοπωλείου πολλοὶ ἔτρωγον. Εἰς τὴν θύραν, ἡ οἰνοπῶλις, ἠτοίμαζε σωροὺς ὀστρεϊδίων. Ὁ νέος τὴν ἐπλησίασεν.

— Πεινῶ, κυρά!...

Δὲν ἠμποροῦσε σχεδὸν νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ οἰνοπῶλις τὸν ἐκύτταξε, ἐνόησε.

— Στάσου μίᾳ στιγμῇ!

Καὶ εἰσελθοῦσα ἐντὸς τοῦ καταστήματος ἔκοψεν ἐν τεμάχιον ἄρτου διὰ νὰ τοῦ τον φέρῃ.

Ὁ Ζερικῶ δὲν ἐκρατήθη. Εἰσῆλθε μὲ ὀρμὴν ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα.

— Κυρά, πρόσθεσε σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ψωμὶ κάμποσο κρέας, ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ το τυρί, καὶ ἕνα μπουκάλι κρασί... Κράτησέ τα ἀπ' αὐτό...

Ὅμιλει σιγά. Ἄλλ' ὁ νέος τὸν ἤκουσεν ἢ ἐμάντευσε τί εἶπε. Διότι τὴν στιγμὴν ὅπου ἐξήρχετο ὁ Ζερικῶ, τὸν ἐχαίρετισεν ἐλαφρῶς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Ὁ Θεός...

Εὐχὴ βεβαίως... Ὑπάρχουν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ στιγμαί, καθ' ἃς ὅλοι πιστεύομεν εἰς τὸν Θεόν... Ἄλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ὁ Ζερικῶ τὸν ἀντεχαίρετισε βήχων διὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ ταραχὴ του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον καπνοπωλεῖον διὰ νὰ ἀγοράσῃ

ἐκλεκτὰ σιγάρα, τῶν ὁποίων ἐσκέπτετο ὅτι εἶχε καταστῆ ἄξιος.

Παρήλθον πέντε ἔτη καὶ ὁ Ζερικῶ ἔγεινεν ἐπιθεωρητῆς ἀ' τάξεως. Ἄλλη μεταβολὴ δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν βίον του. Ἐνα βράδυ, ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, εὔρεν ἐν κιβώτιον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν του: « Πρὸς τὸν κ. Ἀριστείδην Ζερικῶ, ὁδὸς Τουρίνου, ἀριθ. 48 » Προήρχετο ἐξ Ἰταλίας. Τὸ ἦνοιξε. Περιεῖχεν ἐν χαλκοῦν ἀγαλμάτιον. Νέος, φέρων μεσαιωνικὴν ἐνδυμασίαν ἤτο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς ἐν καθίσμα μὲ ἐν βιβλίον ἀνοικτὸν εἰς τὰς χεῖρας. Ἡ μορφή ἐξέφραζε μελαγχολίαν καὶ ἀπαγοήτευσιν ἀπερίγραπτον. Εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ βιβλίου μία ἐπιγραφὴ ἐξεῖχεν ἀνάγλυπτος: « Ἱερουσαλήμ! »

Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, ὁμοῦ μὲ τὸ ἀγαλμάτιον, ὑπῆρχε μικρὰ πινακίς, ἣ ὁποία ἔφερε τὰς λέξεις: « Ἐνθύμιον τῆς 13 Φεβρουαρίου 1879 ». Ὄνομα τίποτε. Οὐδὲ καμμίαν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀγαλματίου. Εἰς μάντην τὸ ἔστρεψε καὶ τὸ ἀνέστρεψε παντοιοτρόπως.

— Ποῖος μοῦ τὸ στέλλει ἐπὶ τέλους αὐτό; ἀνεφώνησεν ὁ Ζερικῶ, ἐν ἀπορίᾳ. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα! Δέκα τρεῖς Φεβρουαρίου! ... Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ δὲν μοῦ ἐνθυμίζει τίποτε.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι εἰς αὐτὸν ἀπηυθύνετο τὸ κιβώτιον, τὸ ἀγαλμάτιον ἐτοποθετήθη ἐν πομπῇ ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης, τῆς ὁποίας, ἐννοεῖται, ἦτο τὸ ὠραιότερον κόσμημα. Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, τὸ ἀγαλμάτιον ἦτο ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα.

Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀκόμη καὶ ὁ Ζερικῶ ἔγεινε συνταγματάρχης. . . δηλαδή πρῶτος ταμίας, μὲ μισθὸν χιλίων φράγκων κατὰ μῆνα.

Ἐνθυμεῖσαι, τὸ παρελθὸν ἔτος πόσος λόγος ἔγεινε διὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ἔργων τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου Χουγιάρ; — Ἀμπρὸς νέος, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἠγαπῶμεν. Νέος μεγαλοφυῆς, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκαμνεν ἀριστουργήματα, ἀνὸς θάνατος δὲν τὸν ἀφῆρπαζε τόσον πρόωρος! ... Ὁ Ζερικῶ, διερχόμενος τυχαίως ἐξώθεν τῆς ἐκθέσεως, ὡς φιλότεχνος εἰσῆλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου ἦσαν ἐκεῖ: ἀγάλματα, προπλάσματα, ὑποδείγματα, σχέδια, ἀκόμη καὶ ἔργα μαθητικά, ὁλόκληρον τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου συναχθὲν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὑπὸ χειρὸς εὐλαβοῦς. Μικρὸν γύψινον προπλάσμα, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέσον, εἶλκυε τὴν προσοχὴν τῶν εἰδημόνων, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον: εἶνε ὁ Τάσσο.

Ὁ Ζερικῶ ἐπροχώρησε, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Μπᾶ! νὰ τὸ ἀγαλμάτιόν μου!

Οἱ θεαταὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρετήρουν μετὰ προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ συγχρόνως. Διότι κάτωθεν τοῦ ἀγαλματίου ἐκρέ-

ματο μικρὰ πλάξ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν « Κτῆμα τοῦ κ. Α. Ζερικῶ »

Ὁ Ζερικῶ ἐκοκκίνισε καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν θύραν, νεαρὰ κυρία ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἣ ὁποία ἔφερε βαθύ πένθος καὶ ἐφαίνετο πολὺ συγκεκινημένη, ἔτρεξε κατόπιν του καὶ τὸν ἐσταμάτησεν:

— Εἰσθε ὁ κύριος Ἀριστείδης Ζερικῶ; ... Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τὴν σύμπτωσιν! Σὰς ἀναζητῶ πρὸ πολλοῦ! Ὁ ἀτυχῆς ὁ ἀδελφός μου μοῦ ὠμίλει συχνὰ περὶ ὑμῶν.

Ὁ Ζερικῶ τὴν παρετήρει ἐκπληκτος. Ἡ κυρία ἦτο ξανθὴ, ὠραία, εἴκοσιν ἔξ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπε, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Πῶς δὲν τὸ εἰζεύρετε; Ἡτο ὁ Ἰάκωβος Χουγιάρ, ὁ γλύπτης, τὸν ὁποῖον ἐσώσατε πρὸ ἐννέα ἐτῶν. Πόσον ἐπεθύμει νὰ σὰς ἐπαινίδῃ κάποτε νὰ σὰς ἐκφράσῃ ὁ ἴδιος. . . Ἀδελφούλη μου! . . .

Ἡ κυρία ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ὁ Ζερικῶ, συγκεκινημένος καὶ αὐτός, ἐπεχειρεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Μὴ κλαίετε, κυρία, εἶπε μετὰ γλυκύτητας. Στηριχθῆτε σὰς παρακαλῶ εἰς τὸν βραχίονά μου. Ἐξῶ ἠμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν καλύτερον περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Ὁ Ζερικῶ ἔλαβεν ἀβρόως τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς, ὅπου ἐν τῇ μονῳσει τῆς ἐκκλησίας τοῦ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν.

Ἡ ἱστορία ἦτο ὀδυνηρά, μία ἀπὸ τὰς μεγάλαις ἐκείνας ἀτυχίας, τὰς ἀδυσωπήτους καταφορὰς τῆς εἰμαρμένης, αἱ ὁποῖαι ἐνσκήπτουν κατὰ τῶν εὐγενῶν καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, ὅπως αἱ θυελλαὶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων. Δίκη περὶ κληρονομίας, καταστρεπτικὴ καὶ ἀτελείωτος, βαρεῖαι ὑποχρεώσεις, σπουδαὶ τὰς ὁποίας διέκοπτεν ἡ αὐξάνουσα πενία καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ καθημερινοῦ ἔχτου, ἔπειτα ἡ ἔλλειψις καὶ αὐτῆς τῆς βαναύσου ἐργασίας, ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀσθενείας, καὶ κατόπιν ἡ πενία ἐν ὅλη αὐτῆς τῇ φρίκῃ. Τὰ ἐπιπλά τῆς οἰκίας πωλούμενα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ἀπελπισία ἡ πείνα! . . .

— Ἐννοεῖτε, κύριε, τί σημαίνει πείνα; Εἶχονμεν δύο ἡμέρας νὰ φάγωμεν. Ὁ ἀδελφός μου ἐξῆλθε διὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα καὶ ἐπεριπάτει, ἐπεριπάτει. . . Τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζετε. Ὅταν ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ψωμί ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην γυναικίαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῆ. Τότε παρουσιάσθητε σεῖς. Ὁ Θεὸς σὰς ἐφώτισε, κύριε. Ἐκεῖνο τὸ κράας, ὁ οἶνος ἦτο σωτηρία. Ἡ ζωὴ μέχρι τῆς ἐπιούσης καὶ τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰάκωβος εὗρεν ἐργασίαν. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ἐκερδήσαμεν καὶ τὴν δίκην μας. Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σχολὴν καὶ ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον. Τὸν « Τάσ-

σον» του σᾶς ἔστειλεν ἐκ Ῥώμης. Ἐμαθε τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τὴν καπνοπώλιδα καὶ ἔλεγε πάντοτε : «Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν σωτῆρά μας, ὅταν θὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπερηφανεῖται δι' ὅτι ἔκαμε ὑπὲρ ἐμοῦ. . . » Δὲν ἤλθε νὰ σᾶς ἰδῇ, δὲν ἐπανεῖδε τοὺς Παρισίους. Ἡ ὑγεία του εἶχε κλονισθῆ ἐξ ὅσων εἶχεν ὑποστῆ. Εἰς τὴν Ῥώμην ἠσθένησε. Οἱ ἰατροὶ μᾶς ἔλεγον ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ κλίματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ξένην καὶ μετέβημεν εἰς Νικαίαν. Ἐκεῖ, κύριε, ἐκεῖ τὸν ἔχασα πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ἐξέπνευσε μὲ τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ στόμα. Κατόπιν ἀνεζήτησα παντοῦ τὴν διευθυνοσίαν σας, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν εὔρω.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ γλύπτου ἐξηκολούθει κλαίονσα. Ὁ Ζερικῶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της τρυφερῶς καὶ τῇ ἀπέτεινε λόγους γλυκοῖς. Ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς οἰκίας της. . . Τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψε νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις της. Ἐπανῆλθε τὴν ἐπομένην καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. . .

Τὸν συνήντησα τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα. Λάμπει ἀπὸ ὑγείαν. Τὸν ἐκλαμβάνετε ὡς εἰκοσαετῆ νέον ἀναθάλλει. Μόνον κάτι τι τὸν δυσπρόσπει πρὸ τίνος.

— Τί δυστυχία, εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μνηστήν του, τί δυστυχία ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του εἰς τὸν «Γάσσον» μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ παρηγορηθῶ.

Ἡ μνηστὴ ἀνεπήδησε.

— Δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του! Δὲν παρετήρησες τὸ βιβλίον ἐκεῖ ὅπου ἀνοίγει ἡ σελίς;

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Ζερικῶ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Πράγματι δὲ ἐπὶ τῆς χαλκίνης πλακὸς ἦτο χαραγμένη, διὰ χειρὸς τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ἐπομένη ἀφιέρωσις :

«Τῷ κ. Ἀριστείδῃ Ζερικῶ — Ὁ ὀφείλων αὐτῷ τὴν ζωὴν γλύπτῃς : Ἰάκωβος Χουγιαρ»
(Paul Gall). K

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶνε πολὺ ὀλιγαρκεστέρα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ κόσμος ἐμπνέει τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα ὁ Θεός.

Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ συζεύγνυνται πάντοτε ἡ ἀνάμνησις πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἐν τῇ νεότητι εἶνε γλυκὺ τὸ προσδοκᾶν καὶ ἐν τῷ γήρατι γλυκὺ τὸ ἐνθυμιεῖσθαι.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς.

Αὐτὸ τὸ ἄχ ἂν ἔθβαινε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
Θέ νὰ καιγόνταν ὁ ντουναῖς χωρὶς φωτιά καὶ ξύλα

Ἄν ἤξερα τὸ τέλος μου, τὸ πῶς θὰ καταντήσω,
Δὲν θάνοιγα τὸ στόμα μου ἀνθρώπου νὰ μιλήσω.

Ἀγγελοστορισμένη μου ποῖος σοῦδωσε τὴ χάρι
Νὰ σαῖτεύης τῆς καρδιαῖς δίχως νάχῃς δοξάρι ;

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ὡς τε ποῦ νὰ γεράσω,
Κ' ἡ νιότη δὲν πουλιέται πλειὸ νὰ τὴν ξαναγοράσω.

Γιὰ δὲς πῶς ἐκατήντησα, ὡσὰν τῆς γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ τὸ πατεῖς καὶ δὲν μιλεῖ γιατί δὲν ἔχει στόμα.

Γενοῦ, πουλί μου, λειμονιὰ κ' ἐγὼ νὰ γείνω χιόνι,
Νὰ λυώνω νὰ δροσίζωνται οἱ τρυφεροὶ σου κλώνοι.

Δυὸ ἀδερφούλαις εἴσαστε ποῦ νὰ σᾶς πιάσῃ ζάλη,
Πρῶτα νὰ πιάσῃ τὴ μικρὴ κ' ὕστερα τὴ μεγάλη.

Δὲν εἶνε κρίμα τὸ δεντρί ἀγέρας νὰ τὸ δέρνῃ
Καὶ βουρκωμένο τὸ νερὸ 'ς τὴ ρίζα του νὰ σέρνῃ;

Δὲν ἠμπορῶ τὰ πάθη μου τῆς πέτρας νὰ τὰ λέω,
Κ' ἡ πέτρα νὰ μὴ μοῦ μιλή, νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω.

Ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιά χάρος νὰ κατοικήσῃ,
Νὰ πάρῃ ὄλαις τῆς ἄσχημαίς, τῆς ὠμορφαις ν' ἀφίση.

Ἐσ' εἶσαι μάτια μου γιατρὸς κ' ἐγὼ εἶμ' ὁ λαβωμένος,
Ἐλα νὰ σμιζώμε τὰ δυὸ νὰ γιατρευτῶ ὁ καῦμένος.

Ἐν ἄστρ' εἶνε 'ς τὸν οὐρανὸ, γυρίζει σὰν τάλωνι,
Ὅποιος μικρὸς παντρεύεται τὰ νιάτα του σκλαδώνει.

Ἐγὼ, πουλί μου, 'ς ἀγαπῶ, μὰ δέ σου δίνω θάρρος,
Γιατ' εἶν' ἡ γειτονιά κακὴ, ποῦ νὰ τὴν πάρῃ ὁ Χάρος.

Ἡ πίκραις κόβουν γόνατα κ' οἱ λογισμοὶ γερνοῦνε,
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶχω καὶ τὰ δυὸ πῶς δὲ μὲ καταλυοῦνε!

Ἡ πίκραις καὶ τὰ βάσανα γιὰ μένανε γινηχαν,
Βρῆχαν τὰ στήθη μ' ἀνοικτὰ καὶ 'ς τὴν καρδιά μου
[μπήχαν.

Ἡ μάνα σου κ' ἡ μάνα μου 'ς τάλωνια κουβεντιάζαν,
Θέ μου, νὰ λέγανε γιὰ μᾶς, νὰ μας ἀρραβωνιάζαν!

Ἡ θάλασσα τρώει βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ λιοντάρια,
Κ' ἡ ὠμορφαις ἡ κοπελλιαῖς τρῶνε τὰ παλικάρια.

Κλαίω καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς γῆς τὸ χῶμα βρέχω
Καὶ δὲν εὐρέθη χριστιανὸς νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἔχω.